

Helena Marchmont

Moord achter het gordijn

Bunburry

1. Welkom in Bunburry

De storm werd steeds zwaarder en de trein kwam ergens in het absolute niets langzaam tot stilstand. Alfie keek in het donker naar buiten, maar kon niets anders zien dan de regen die tegen het raam kletterde. Het leek in geen enkel opzicht op zijn herinneringen aan de Cotswolds. Die idyllische zomervakanties waarin hij bij zijn grootouders logeerde, waren nu meer dan dertig jaar geleden. Die eindeloze zonnige dagen dat hij over de heuvels rondholde, de bossen verkende, in de beekjes afkoelde. Hij was gelukkig geweest, omdat er geen aanleiding was om verdrietig te zijn. Zijn jeugdige ik had zich het verdriet dat nog zou komen nooit kunnen voorstellen.

Zijn herinneringen waren van juli en augustus, maar in realiteit was het nu november. Hoe ging dat gedicht ook alweer? *No warmth, no cheerfulness, no fruits, no flowers, no leaves, no birds, November.*

Zijn gedachten werden verstoord door een omroepinstallatie die knetterend tot leven kwam. ‘Wij verontschuldigen ons voor de vertraging. Dit komt door bomen op het spoor.’

Alfie bedacht zich dat dat in elk geval beter was dan het vaak bespote excuus voor spoorvertragingen dat er ‘bladeren op het spoor’ lagen.

De lichaamloze stem ging verder en de nervositeit was ondanks het statische gekraak voelbaar. ‘De bomen op het spoor worden veroorzaakt door de storm. Dit is een omstandigheid waar wij geen invloed op hebben en we wachten tot de bomen zijn verwijderd. Wij verontschuldigen ons voor de overlast.’

Het sombere gemompel dat op woede onder het grootse Britse volk wees begon in het rijtuig.

‘Ach, niet te geloven,’ mompelde iemand.

‘Ze zouden geen bomen zo dicht bij het spoor mogen toestaan,’ mompelde iemand anders.

Alfie sloeg zijn boek weer open, een nieuwe biografie over Oscar Wilde, die in alle kranten juichende recensies had gekregen. Hij realiseerde zich dat hij zo met zijn eigen gedachten bezig was geweest dat hij de pagina’s automatisch had omgeslagen zonder de woorden in zich op te nemen. Toen hij naar het begin terugbladerde, viel het boek open bij de titelpagina. Hij glimlachte, terwijl hij zich afvroeg wat anderen van de sierlijke, handgeschreven opdracht zouden denken:

Voor Alfie

Enjoy Bunborrying

Oscar

Soms vroeg hij zich af of Oscar dacht dat hij een soort reïncarnatie van zijn naamgenoot was. Oscar was geobsedeerd door alles dat met Wilde te maken had, citeerde zijn held non-stop, en stond erom bekend zijn dandyachtige kleding met een groene anjer te vervolmaken, het teken van een echte liefhebber. Als Oscar zei dat dit het beste boek was dat er ooit over Wilde was geschreven, dan zou Alfie daar geen discussie over aangaan.

Maar net toen hij er eens goed voor ging zitten om het echt te lezen, werd de schuifdeur van het rijtuig geopend door een jonge conducteur, die er tamelijk bezorgd uitzag. Alfie nam aan dat dit de eigenaar van de lichaamloze stem was. Op onzekere toon legde de jongeman uit dat het nog zeker een uur zou duren tot het spoor weer vrij zou zijn.

Een uitbarsting van protesten was het gevolg: klachten over gemiste aansluitingen, ongeruste wederhelften, geruïneerde diners. De ongelukkige conducteur, die in de andere rijtuigen waarschijnlijk al spitsroeden had moeten lopen, zag eruit alsof hij er nu vandoor zou kunnen gaan om zich bij een circus aan te sluiten.

Alfie nam een gok. ‘Niet uw fout, zulke dingen gebeuren nou eenmaal,’ zei hij, terwijl hij zijn stem licht verhief zodat de andere passagiers hem zouden kunnen horen. ‘Zeg eens, waar is het koffiekarretje?’

‘Dat komt direct achter mij aan, meneer,’ zei de conducteur gretig. ‘Geweldig,’ zei Alfie. ‘Met een kop thee ziet de wereld er altijd beter uit.’

‘Je hebt het blijkbaar nog niet geproefd, makker; het is troep!’ klonk een stem aan de andere kant van het rijtuig.

‘Bedankt voor de waarschuwing,’ riep Alfie terug. ‘In dat geval voeg ik er een scheutje gin aan toe en ziet alles er nog beter uit.’

Er klonk gegrinnik en flarden van gesprekken.

‘Ik heb de thee niet gehad, maar de koffie is echt niet slecht.’

‘Ja, ik denk dat ze die arabicabonen gebruiken. U weet wel, die goede.’

‘Ik kan zo laat geen koffie meer drinken. Dan zou ik de hele nacht wakker liggen.’

‘Ik denk dat dat wel mee zal vallen. Er zit veel minder cafeïne in arabica. Het is dat instant spul dat dodelijk is.’

‘Hebt u de wafels geprobeerd? Ze zijn heerlijk en lekker stevig.’

‘Nee, ik hou niet zo van zoetigheid. Ik hou meer van salt-and-vinegar-chips.’

De conducteur keek Alfie dankbaar aan, omdat hij de angel uit de situatie had gehaald. ‘Kan ik u helpen met uw volgende verbinding, meneer?’

Alfie schudde zijn hoofd. ‘Ik stap bij het volgende station uit.’

‘O, Bunburry? Dat is hooguit nog acht kilometer. U zou het praktisch kunnen lopen.’

De regen kletterde nog steeds tegen het raam. Alfie stelde zich voor dat hij met zijn koffer achter zich aan door het donker zou zeulen. Hij zag plotseling een beeld voor zich dat hij door een kudde woedende koeien vertrapeld zou worden en huiverde. Geen erg behulpzame gedachte. *Denk aan iets anders.*

Toen klonk er een andere stem. ‘Wilt u iets van de koffiekar, meneer?’

Opgeluchte richtte Alfie zijn aandacht op het koffiekarretje. Hij zou een gin-tonic kunnen nemen als hij daar zin in had, maar door het afgrijselijke weer buiten had hij behoefte aan een warme drank. Hij koos koffie, met een broodje ham en kaas en een wafel. De koffie was aanvaardbaar, maar beslist instantkoffie. Hij dacht na over de

mateloze aanleg van mensen om zichzelf te overtuigen van iets wat duidelijk niet waar was, een van de vele dingen die hem tijdens zijn studie psychologie hadden gefascineerd. Hij twijfelde er niet aan dat zijn medepassagiers er geen enkel probleem mee zouden hebben om ondanks de cafeïnerijke bonen te slapen.

Het broodje was vullend, maar niet inspirerend. Maar toen hij een hap van de wafel nam, ervoer hij de buitengewone sensatie om door de tijd terug gevoerd te worden naar toen hij acht jaar oud was. Het was niet hetzelfde, maar er was absoluut iets, iets met de stevigheid, de zoetheid... Hij zag zichzelf in de keuken van zijn oma voor zich, terwijl hij voorzichtig een hap nam om daarna de rest van het vierkante ding in zijn mond te duwen om van elke kruimel van die heerlijkheid te genieten. Zijn moeder glimlachte. 'Lekker, hè? Dat is Bunburry-toffee, de beste toffee in de Cotswolds.'

Tot op dit moment was hij de toffee uit Bunburry totaal vergeten. Iedereen waarschijnlijk. Nog zo'n deel van zijn jeugd dat nooit meer zou terugkomen. Hij at de rest van zijn wafel op en sloeg toen Oscars boek weer open.

Hij had het eerste hoofdstuk nog maar net uit toen de trein met een schok weer tot leven kwam. Er klonk een collectieve zucht van verlichting en hier en daar werd geapplaudisseerd. Nog geen tien minuten later klonk de stem van de conducteur, nu veel ontspannener, door de omroepinstallatie. 'Het volgende station is Bunburry. Als u de trein verlaat, controleer dan alstublieft of u al uw persoonlijke bezittingen bij u hebt.'

Terwijl Alfie zijn jas aantrok, vroeg hij zich vaag af wat onpersoonlijke bezittingen waren. Hij pakte zijn koffer, deed Oscars boek zorgvuldig in het voorste vak en pakte zijn opgevouwen paraplu.

Hij was de enige die in Bunburry uitstapte. Toen hij het perron op stapte, sloeg een heftige regenvlaag hem in het gezicht. Hij worstelde met zijn paraplu om hem te openen, terwijl de trein naar Cheltenham vertrok. Zijn jas was niet waterdicht en de regen druppelde al in zijn nek.

Er was absoluut geen teken van leven te bekennen. Het station van Bunburry was onbemand. De lichten van het station werden door de zware regen vervaagd en achter de lampen kon Alfie niets

zien. Hij beseftte dat hij zich de plattegrond van het dorp nauwelijks kon herinneren, maar hij was er vrij zeker van dat hij de spoorwegbrug over moest. Toen hij met de dorpskinderen speelde, had hij vaak op die brug rondgehangen, terwijl ze naar de voortdenderende treinen keken en de zon hoog aan de hemel stond. Maar nu, terwijl hij de metalen treden op klom, rukte de wind aan zijn paraplu en wrong hem uit zijn hand. Hij keek hem na terwijl hij werd weggeblazen en waarschijnlijk een nieuwe treinvertraging zou opleveren; paraplu's op het spoor.

Toen hij de brug overstak, zag hij een slecht verlicht bord met daarop: REISINFORMATIE. Hij gebruikte het licht van zijn telefoon om het te lezen. *In de omgeving van het station bevindt zich geen taxistandplaats, stond er verder. De dichtstbijzijnde bushalte bevindt zich voor het Postkantoor, ongeveer 750 meter. Dorpscentrum – 1,2 km – 15 minuten lopen.*

Daaronder hing een kaart met een wirwar aan straten, maar zonder een aanwijzing van een postkantoor, bushalte of welk navigatiepunt dan ook. Hij duwde het houten hek onder het bord met UITGANG open en liep voorzichtig door een donker, nauw straatje. Zijn jas was al doorweekt. Zijn dure, Italiaanse, leren schoenen waren gemaakt voor wandelingen in een beter klimaat en kunstgalerieën, niet voor bevroren plassen en verraderlijke straatkeien. Zijn sokken waren doornat en hij wilde dat hij weer in de trein zat, vooral als hij terug richting Londen reed.

Hij waadde naar het eind van het straatje en probeerde zijn weg te vinden in de doolhof van verregende gebouwen. Toen hij eindelijk in een buurt kwam die hem bekend voor leek te komen, voelde het of hij al meer dan een kwartier had gelopen. Hij was er vrij zeker van dat als hij aan het eind van de straat rechts af zou slaan, hij bij zijn bestemming zou zijn, The Drunken Horse Inn. Hij was er nog nooit binnen geweest, maar de plaatselijke pub was een van de belangrijkste instituten van het dorp.

Terwijl hij naar hij hoopte in de juiste richting liep, viel Alfies blik op een reclamespandoek dat troosteloos in de regen flapperde. Het zat maar aan één kant vast en was helemaal in de knoop geraakt, waardoor het onmogelijk was om het te lezen. Bijzonder ineffectieve

manier van adverteren, dacht hij. Er bestond ontspanning en je had incompetentie. Was dit hoe het leven in een dorp eruitzag? En belangrijker nog, zou de beste herberg van het dorp net zo zijn?

Hij liep de hoek om en aan het eind van de straat lag The Drunken Horse, dat er dronkener uitzag dan hij zich kon herinneren. Het hing duidelijk scheef, een mengelmoesje van drie of misschien vier gebouwen, waarvan sommige twee verdiepingen hadden, die min of meer losjes aan elkaar leken te zitten. Hij hoopte dat het de storm beter zou doorstaan dan het spandoek.

Toen hij bij de voordeur kwam, klonk er vrolijk rumoer uit de pub. Hij wist dat daar direct een eind aan zou komen als hij naar binnen stapte, de biertjes zouden onaangeroerd blijven staan, terwijl alle dorpsbewoners naar de nieuwe gast staarden. Dat was waarom hij zo van Londen hield, de anonimiteit. Niemand wist wie je was en, beter nog, het kon niemand iets schelen. Hier in Bunbury zou hij een soort openbaar bezit zijn.

Hij sloeg zijn druipende jas om zich heen, pakte zijn koffer steviger beet, haalde diep adem en duwde de deur open.

Niemand lette op hem. Hij had net zo goed onzichtbaar kunnen zijn. Hij liep naar de ouderwetse houten bar, die in beslag werd genomen door een paar mannen die onsamenhangend over de gemeenteraad stonden te klagen. Toen hij zich langs hen boog om te zien of er iemand was die de bediening verzorgde, negeerden ze hem.

‘Neem me niet kwalijk,’ riep hij tegen het barmeisje, die aan de andere kant met een gast stond te praten. Ze draaide zich naar hem om en glimlachte allerhartelijkst. Dat overkwam Alfie vaak en het vergrootte zijn charme dat hij gewoon dacht dat dat iedereen overkwam. Hij had werkelijk geen idee hoe aantrekkelijk hij was, of het effect dat hij had op velen van de andere sekse en sommigen van zijn eigen sekse.

‘Hallo,’ zei hij toen het barmeisje naderbij kwam. ‘Mijn naam is Alfie McAlister. Ik heb een boeking voor twee nachten.’

Ze rommelde even onder de bar en haalde een soort grootboek tevoorschijn. Ze sloeg het open en ging met haar vinger de pagina af. ‘Ah ja,’ zei ze. ‘Mr McAlister.’ The Drunken Horse deed blijkbaar niet aan online boekingen. Ze pakte een sleutel aan een stuk hout

waarop gegraveerd stond: KAMER 3, THE DRUNKEN HORSE INN, BUNBURY. Aan sleutelkaarten deed The Drunken Horse blijkbaar ook niet. Dat voorspelde niet veel goeds.

‘Ik zal u naar uw kamer brengen.’

Alfie volgde haar door een deur aan het eind van de bar.

‘Is dit uw eerste bezoek aan Bunburry?’ vroeg ze, terwijl ze hem voorging een smalle, houten trap op.

‘Ik kwam hier vaak toen ik nog een kind was, om mijn grootouders te bezoeken.’

‘O, dat is leuk. Komt u ze nu ook bezoeken?’

‘Nee,’ zei Alfie. ‘Ze zijn een aantal jaren geleden overleden.’ Derftig jaar geleden om precies te zijn, toen hij twaalf was.

‘Wat jammer,’ zei het barmeisje. ‘Maar zo gaat het vaak met grootouders, hè?’

‘Inderdaad,’ beaamde Alfie beleefd.

Ze liepen nu door een gang, die zorgwekkend schuin afliep.

‘Dus u bent hier alleen voor het weekend om herinneringen op te halen?’

‘Misschien langer,’ zei Alfie. ‘Ik heb een huisje in Love Lane, hoewel ik het nog niet heb gezien. Ik heb het net geërfd van mijn tante Augusta.’

Het barmeisje draaide zich met een bezorgde uitdrukking op haar gezicht snel om. ‘Neem me niet kwalijk, ik heb me niet gerealiseerd dat u de neef uit Londen bent,’ zei ze, terwijl haar adem stakte. ‘We missen haar allemaal verschrikkelijk, maar het moet voor u als familie nog veel erger zijn. Mag ik u namens iedereen van The Drunken Horse mijn medeleven betuigen.’

‘Dank u, dat is heel vriendelijk van u,’ mompelde Alfie.

Ze waren aan het eind van de gang gekomen en stonden nu in een van de aangrenzende gebouwen. Het barmeisje stak de sleutel in het slot van kamer 3 en draaide hem om. Alfie zette zich schrap voor de verschrikkingen die hem daar te wachten zouden staan. Het enige wat hij vannacht nodig had was een plek om te slapen. Hoe slecht kamer 3 ook zou zijn, er moest in elk geval een bed staan en hij zou de tweede nacht altijd kunnen annuleren.